

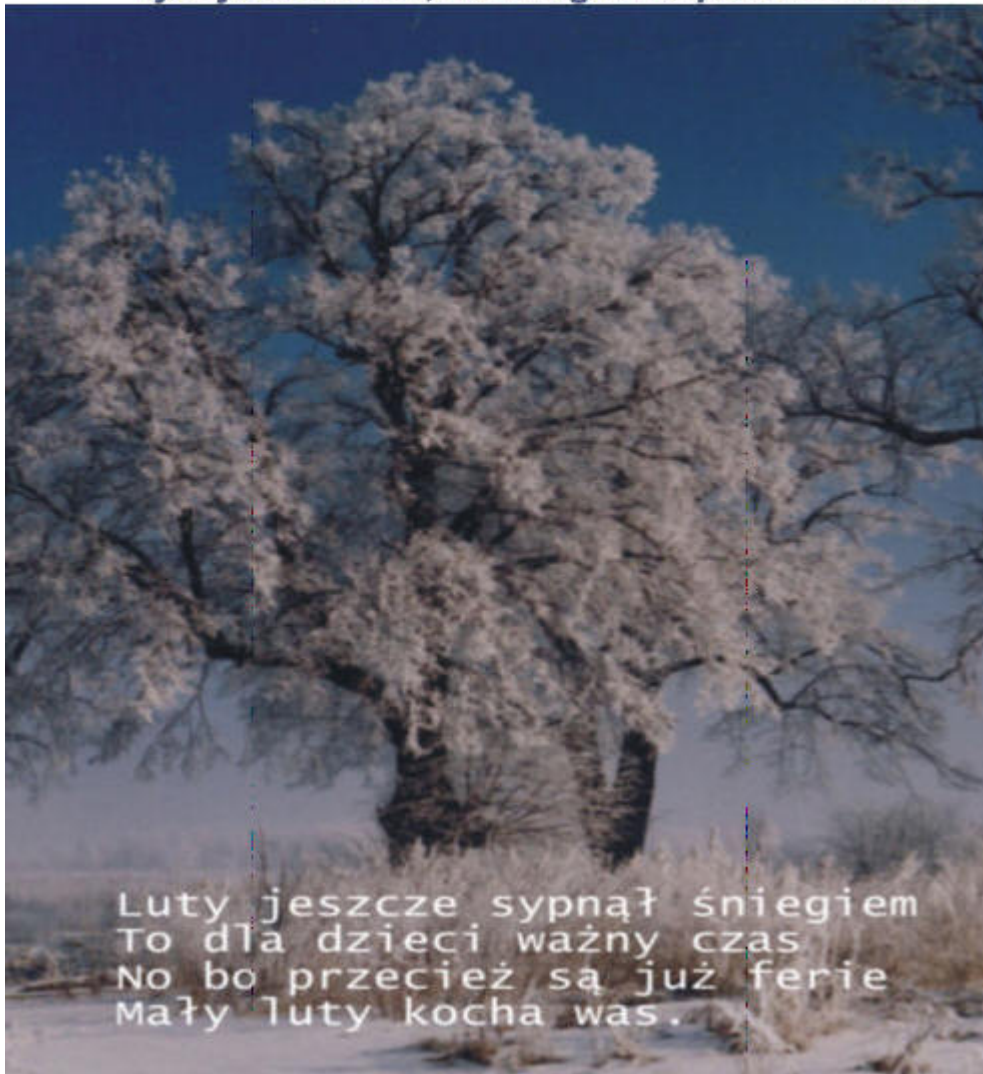
Przewodnik

Miesięcznik Okręgu
Podkarpackiego
P.Z.N.

2/2005

Tyle jesteś wart, ile drugiemu pomożesz...

Luty jeszcze sypnął śniegiem
To dla dzieci ważny czas
No bo przecież są już ferie
Mały luty kocha was.

„W poszukiwaniu motta”

Przygotowując się do wydania drugiego numeru naszego pisma pomyślałem, że dobrze byłoby uwzględnić w jego realizacji praktyczne myśli i cele zawarte w „Expose” z nr 1 „Przewodnika” – pod trafnym i celnym stwierdzeniem - , które jako przewodnia myśl w kolejnych miesiącach pracy byłaby realizowana przez nas na rzecz naszego środowiska.

Otoczająca nas rzeczywistość jest taka, jaka jest i jej zmiana – dla nas inwalidów wzroku – nie leży w naszej gestii i naszych możliwościach, ale chcąc tylko w naszym gronie ulżyć naszej doli, musimy wykrzesać z siebie – dla nas samych – odruchy i nawyki uczciwej, bezinteresownej pracy w Zarządach Kół na rzecz pojedynczego – często zagubionego – interesanta, zgłaszającego się do nas podczas pełnionych dyżurów po radę, ukierunkowanie w procedurach załatwianych spraw i pokierowaniem tak tokiem spraw pojedynczych ludzi, aby w otaczającej nas mizerii, - w której żyjemy - osiągnąć maksimum tego co można uzyskać w aktualnym czasie.

W naszym gronie – przypadkowo – narodziło się stwierdzenie **„Tyle jesteś wart, ile drugiemu pomożesz”**. Wydaje mi się, że ta myśl trafnie oddaje istotę tego, o czym wspomniałem wcześniej .

Ponoć przy naszych narodzinach u wezgłowia na całe życie zajmuje miejsce anioł i diabeł. Przez cały czas naszego istnienia pierwszy skłania nas do dobrego, zaś drugi kusi do swoich racji. Słowem: rywalizują z sobą i w efekcie jesteśmy dobrzy, źli lub nieokreśleni.

Jeśli już doświadczył nas los i już nie taki jest jak dawniej nasz zmysł widzenia – lub go nie mamy -, to niech wzrok serca tak nami kieruje, abyśmy my, sprawujący jakieś społeczne funkcje w PZN – robili to bezinteresownie, uczciwie i z myślą o jak najlepszych rozwiązaniach dla tych, którzy do nas przychodzą z wielką nadzieją po poradę i słowa otuchy w ich trudnej życiowej sytuacji.

Niech realizowanie w naszym życiu i działalności motta naszego pisma „Tyle jesteś wart, ile drugiemu pomożesz” w dniu naszego opuszczenia tego świata w obliczu Najwyższego podczas osądu naszego życia przy „remisie”, - a po wnikliwym rozpatrzeniu przez Stwórcę naszych zasług i

wykroczeń - niech za wcielanie i przestrzeganie podczas naszego żywota w/w prawdy i pracy na rzecz niewidomych – ten argument przeważy za wskazaniem na nagrodę – to Bóg wówczas - na pewno – skieruje nas do nieba.

Takie przesłanie kieruję przede wszystkim do Zarządów Kół PZN i tych, od których coś zależy, do których zwraca się zagubiony „stary” członek organizacji jak i nowoociemniały. Przesłanie to można – bez obawy – skierować do wszystkich instytucji, które w swoim szyldzie mają wypisane, że są powołane – a pracujący w nich ludzie wynagradzani – do tego, by pomagać oraz rozpatrywać problemy ludzi z niepełnosprawnością wzroku (*o przestrzeganie tej prawdy możemy zaapelować do pracowników administracji wszystkich szczebli, instytucji typu PCPR, MOPS, lub GOPS, służby zdrowia oraz instytucji wywodzących się i związanych z PZN*).

Tak więc niech ta prawda głęboko zapadnie w serca tych, co coś robią dla innych pobierając za działalność wynagrodzenie, jak i tych, którzy podjęli się pracy społecznej, bo być może uczciwe wykonywanie podjętych obowiązków będzie kiedyś procentowało.

Więc Szanowny Czytelniku zapamiętaj: „Tyle jesteś wart, ile drugiemu pomożesz”, jeśli w swoim życiu będziesz chciał i mógł pomóc drugiemu, jeśli - ku temu będziesz miał okazję, możliwości i chęci. Niech ten aforyzm będzie mottem* redakcji i nas wszystkich, udzielających się dla ludzi cierpiących z powodu niepełnosprawności wzroku.

*motto: sentencja, myśl przewodnia, maksyma, dewiza, godło, aforyzm umieszczany na początku utworu.

Zygflor

Karnawał Trwa !!!

Jeszcze nie tak dawno pracowałem nad felietonem do pierwszego numeru naszego „Przewodnika” tuż przed Wigilią. Staralem się Wam - Szanowni Czytelnicy - złożyć jak najserdeczniejsze życzenia świąteczno – noworoczne. Te słowa teraz piszę w środkowym czasie krótkiego karnawału .

Minęło Trzech Króli, skończyły się „święte wieczory”, rozpoczęły się staropolskie zapusty. Zapusty – to staropolska nazwa karnawału trwającego od Trzech Króli do Wielkiego Postu. Skąd się wzięło słowo karnawał? Uważano, że pochodzi od *carne avaler* – połykać mięso, albo od *carne levamen* – z mięsa się oczyszczać lub *carne vale* mięso żegnaj. Znajdowano też polskie pochodzenie słowa: „nawał kar”, które przyniesie post (konieczność odpokutowania grzechów). A że niezwykle wesoło obchodzono w Polsce ten czas świadczy opinia jaką w XVII w. przedstawił sułtanowi Sulejmanowi II Wspaniałemu – po zimowym pobycie w Polsce – jego poseł, który donosił: „w pewnej porze roku chrześcijanie dostają wariacji i dopiero jakiś proch sypany im w kościele na głowy leczy takową”.

Jak przeżywano ten okres w dawnej Polsce? Przede wszystkim organizowano kuligi, które były zabawą wyłącznie stanu wyższego – szlachty i magnatów. Polegało to na odwiedzaniu się sąsiadów w całej okolicy. Później kuligi weszły w zwyczaj i praktykę rozrywki wiejskiej. Szlachta organizowała bale, na których „syto jedzono i gęsto pito”.

W późniejszych wiekach nie tylko szlachta szalała podczas karnawału. W miastach bawiono się nawet pod gołym niebem, urządzano barwne pochody maskaradowe, wieś natomiast bawiła się i wesoła w karczmach. Wraz z przybyciem królowej Bony do Polski zwyczaj balów maskaradowych niezwykle ciepło został przyjęty przez szlachtę i mieszczan. Maski, nieocenione usługi dały nie tylko osobom niższego stanu pragnącym bawić się z panami, ale także paniom chcącym uniknąć zazdrosnego męża, jak i mężom chcącym uciec od towarzystwa żony.

Więc „wariujmy” na miarę możliwości i zasobności kieszeni, bo Popielec tuż .. tuż !

Znowu zacznie się szarżyzna i umartwianie ...

O „Przewodniku” i problemach z nim związanych – rozmowa z mgr *Ryszardem Cebulą* – Prezesem Okręgu Podkarpackiego PZN w Rzeszowie.

Zygflor : Nasze plany i przedsięwzięte kroki ziściły się, ukazał się pierwszy numer naszego „Przewodnika”.

Proszę o ujawnienie własnych oczekiwań wobec Redakcji i periodyku, oczekiwań wobec pisma i jego roli w naszym środowisku.

Ryszard Cebula : Pismo ma spełniać w naszym środowisku podobną rolę jaką spełnia w naszym społeczeństwie prasa i inne media ogólnodostępne. Ma to być nasz przyjaciel, na którego łamach będziemy mogli wymienić się własnymi uwagami,

spostrzeżeniami. Na pewno nie powinien pokazywać życia i problemy niewidomych w tzw. krzywym zwierciadle: jako bezproblemowe; ma mówić o naszych bolączkach, problemach, sukcesach. „Przewodnik” nie może być sterowany, ma być obiektywny, gdyż nasze życie nie jest bajką i należy przedstawiać je bez retuszowania go. Liczę na to, że nasze pismo nie będzie periodykiem cenzurowanym i na jego łamach będzie można bez obawy szczerze się wypowiedzieć.

Należy do przygotowywania numerów wciągnąć Zarządy Kół PZN, bowiem wspólna praca nad pismem scementuje w ten sposób całą podkarpacką organizację niewidomych.

Myślę, że celowym przedsięwzięciem będzie podzielenie się naszą „dobrą nowiną” z innymi Okręgami PZN i udostępnieniem im naszego „Przewodnika”, aby go mogli przeczytać, zrecenzować i ocenić. Ich konstruktywne wnioski posłużą nam do doskonalenia miesięcznika i ulepszania go, aby mógł jak najlepiej służyć środowisku. Może zdradzą nam swoje sekrety i uwagi, abyśmy i my mogli w przyszłości zrównać się z najlepszymi, czyli tymi, którzy już mają kilkuletnie tego typu doświadczenia. Tego życzę Redakcji, sobie i nam wszystkim, którzy jesteśmy zainteresowani systematycznym wydawaniem naszego „Przewodnika”.

Zygflor : dziękuję za życzenia i rozmowę.

„P a ł e c B o ż y”

Czy kiedykolwiek zetknęliście się z takim pojęciem lub faktem określanym tym mianem? Istota tego zjawiska polega na tym, że coś przydarza się człowiekowi, coś przeczyta lub ktoś coś powie takiego, że doświadczony w sposób powyżej określony delikwent – nie pójdzie w miejsce, do którego miał się udać, w ten sposób unikając np. wypadku, albo doznaje olśnienia i zauważa, że robił coś źle i kogoś niechcący krzywdził. Dotknięty tym zjawiskiem człowiek – jak za pomocą oświetlającego go reflektora – stwierdza, że jakaś siła go przed czymś ustrzegła, pomogła zrozumieć własny błąd, pomaga pozytywnie ustosunkować się zagadnienia lub problemu. Palec Boży – w tym określeniu doszukujemy się interwencji siły nadprzyrodzonej i coś w tym jest.

W grudniu 2004r. Ostatnim numerem krośnieńskiego „Przewodnika” kończył publikowanie swojego periodyku Stanisław Ingot. Na okładkę pisma wykorzystał malowidła z kalendarza AMUiN z Raciborza. Ja też wspieram tych samych artystów malujących ustami i nogami, więc corocznie otrzymuję ten sam kalendarz, co kolega Ingot.

Proszę sobie wyobrazić, że w tym samym czasie ja szykując pierwszy numer „Przewodnika” wydawanego przez Okręg PZN – wybrałem na pierwszą i drugą stronę okładki te same malowidła, które do ostatniego swojego numeru wybrał kolega. Te same ryciny znalazły się – oczywiście – też w moim miesięczniku.

Powiecie: przypadek, a może, to przysłowiowy „Palec Boży” i dobry omen i znak na to, aby dobrze połączyć „stare” i „nowe” w dobrym momencie i pod dobrą gwiazdą, bo w czasie okresu bożonarodzeniowego?

Uwierzcie: początkiem stycznia do Okręgu rejsowym autobusem PKS podałem płytę CD z gotowym moim numerem „Przewodnika” wraz z opracowanymi okładkami. Kiedy z Dworca PKS wraz z przesyłką kol. Alicja wróciła do biura, to był w nim Stanisław Ingot z ostatnim krośnieńskim pismem. Po włożeniu i odtworzeniu płyty w komputerze, dziewczynom ukazał się na monitorze podobny motyw tj. te same ryciny wykorzystane w krośnieńskim - jak i w moim – „Przewodniku”.

Być może pomyślały : „zapewne zmówili się i na pewno nie był to przypadek”

Pytam się : przypadek to, czy dobry znak na przyszłość ? Sami to rozważcie, a może to jest ingerencja Opatrzności i efekt tzw. „Palca Bożego” lub coś czegoś określanego tym mianem?

-

Specjalnie dla „Przewodnika”

- rozmowa z poetką o poezji, czyli wywiad z Zuzanną Ostafin.

Zygflor: dotarła do mnie wiadomość, że jesteś odkryciem Marka Krochmala - Przewodniczącego Koła PZN ze Strzyżowa?

Zuzia: zgadzam się z tym stwierdzeniem, bowiem dzięki Markowi ośmieliłam się wystąpić na szerszym forum i pokonać tremę.

Zygflor: po raz pierwszy w życiu przeprowadzam wywiad i to od razu z poetką

Zuzia: mnie to też po raz pierwszy tyczy i też to przeżywam emocjonalnie.

Zygflor: ma to być wywiad z poetką o poezji...

Zuzia: a ja mam udzielić wywiadu poczytnemu miesięcznikowi

Zygflor: od kiedy piszesz wiersze i kiedy odkryłaś w sobie zdolności poetyckie?

Zuzia: zdolność do pisania wierszy ujawniła się u mnie w chwili, gdy mój synek miał przystąpić do I Komunii Św. Pragnęłam dać mu niezwykły prezent, jakiego inne matki nie mogły dać swoim dzieciom w tym - tak wyjątkowym dla synka – dniu. Myślę, że Patryk odpowiednio odebrał poruszone w wierszu intencje i też dzisiaj rozważa jego przesłanie.

Zygflor: już wiem co sprowokowało Cię do uprawiania poezji, czy wcześniej zdradzałaś ku temu zdolności?

Zuzia: impulsem do pisania wierszy był mój synek. Wcześniej w szkole zdradzałam zdolności plastyczne, rysowałam, do dzisiaj lubię tworzyć w plastelinie, lubię coś lepić zapamiętanego z czasów, gdy widziałam, a dziś odtwarzam z pamięci.

Zygflor: o czym piszesz i jakie tematy poruszasz w swoich wierszach?

Zuzia: piszę różne wiersze, tematy jakoś same przychodzą. Piszę wiersze o miłości, porach roku, o tym co niesie życie i każdy dzień.

Zygflor: czy czujesz się dowartościowana tym co tworzysz, czy domyślasz się tego, czego oczekują od Ciebie odbiorcy Twojej poezji?

Zuzia: każdy, kto słucha moich wierszy mówi mi, że są proste i bez problemów docierają do słuchacza i są dla niego zrozumiałe i przystępne.

Zygflor: na tym chyba polega istota poezji?

Zuzia: chyba tak.

Zygflor: uważam, że poeci, to wybrańcy bogów obcujący z nimi. Są tymi, którzy w ich imieniu do nas przemawiają, czy zgodzisz się z tym stwierdzeniem?

Zuzia: nie wiem, tak samo można powiedzieć o innych ludziach, którzy uprawiają prozę, są muzykami piszącymi muzykę poważną lub są malarzami, rzeźbiarzami. To oni na pewno są wybrańcami Boga i od niego pochodzi wykorzystywany przez nich talent.

Zygflor: poeta przemawiając do człowieka wstrząsa nim i zmusza go do refleksji. Czy Twoje utwory osiągają ten specyficzny cel ?

Zuzia: tak, tak, wydaje mi się, że tak.

Zygflor: czy zgodzisz się, że człowiek dotknięty niepełnosprawnością przez los – chociażby z tego powodu – jest bardziej wrażliwy, bardziej wyczulony i czuły na to co gotuje nam życie i drugi człowiek – z tej przyczyny mówi w swoich utworach o pięknie i dobroci, bo my ludzie sami sobie niejednokrotnie stwarzamy piekielko na Ziemi?

Zuzia: tak, tak. To życie, przeżycia i rozmowy z ludźmi dają mi impulsy i pewność tego o czym chcę powiedzieć, co poruszyć i opowiedzieć o tym co mnie wzruszyło.

Zygflor: kończąc życzę Ci, abyś była poetką czującą w sobie moc, siłę i odwagę, aby tymi argumentami zmusić odbiorców Twoich przesłań do refleksji, zastanowienia się nad swoim życiem, zauważenia piękna świata; życzę mocy do poruszania ludzkich sumień i ich wrażliwości. Życzę akceptacji Ciebie i Twojej twórczości przez jak najszersze forum odbiorców – nie tylko przez czytelników wywodzących z naszego środowiska, bo poezja i jej przesłanie są wartościami uniwersalnymi przemawiającymi do wszystkich: niepełnosprawnych i tzw. zdrowych. Życzę sukcesów i wypłynięcia na tzw. szerokie wody oraz zaistnienia wśród tych, którzy obcują z Muzami. Życzę wydania tomu wierszy i debiutu na szerszym forum.

Zuzia: to jest moje ciche marzenie i cieszę się, że tego – wraz z innymi życzeniami – i ty też mi życzysz. Serdecznie dziękuję za rozmowę i

życzenia, a w rewanżu życzę sukcesów w redagowaniu „Przewodnika” i w uprawianiu – jak dowiedziałam się – twórczości pisarskiej.

Zygflor: to zbyt duże słowa, ale dziękuję za nie oraz za rozmowę z Tobą

Horyniec – Zdrój dnia: 2005-01-26

PROŚBA

*Nasze życie przemija szybko,
Jak rzeka płynie czas.
Pozostawimy po sobie wszystko,
Gdy na tym świecie nie będzie nas.*

*I dom rodzinny zostanie
I fotel, w którym książki czytano,
Zielony ogród jak malowanie
I Ci, których tak bardzo kochano.
Życie człowieka przemija szybko,
Więc proszę Was kochani,
Zróbcie dla siebie wszystko,
By nigdy się nie ranić.*

*Niech proste słowo przepraszam
Nie będzie jak łyk octu,
Nauczcie się wybaczać
Tak zwykle, tak po prostu.*

*Niech z oczu Waszych nie płyną łzy rozpaczy,
Lecz łzy szczerzej radości,
Czy potraficie sobie wybaczyć
Na rzecz pięknej miłości ?*

*Miłość zwycięży wszystko,
Życiowe wichry i burze,
Od Was zależy tylko,
Czy oset zechcecie zamienić w piękną różę.*

autor: **Zuzanna Ostafin**

Walentynki - święto z impotru

W Polsce to święto obchodzono po raz pierwszy w 1992 roku, kiedy to pani Nina Kowalska – ówczesna szefowa polskiej filii Harlequina – sponsorując kilka godzin telewizyjnego programu – zachęcała z ekranu telewizorów do przeszczepienia do Polski tego święta miłości, sympatii, i dobrych uczuć ...

Wystarczyło kilka lat, aby za sprawą mediów i handlowców walentynki poznał każdy Polak, a to imię nie tylko kojarzyło się z Walentyną Tierieszkową.

W tym dniu można sprzedać wszystko: pluszowe poduszki w kształcie serca, czerwoną pościel, bieliznę, zegary, ramki do zdjęć z motywem miłosnym, czekolady – byleby tylko było odpowiednio zareklamowane i ładnie okolicznościowo zapakowane. A skąd to szaleństwo do nas przyszło?

Jedna z legend mówi, że uwięziony za szerzenie wiary chrześcijańskiej biskup Walenty przywrócił wzrok córce dozorca więziennego. Zanim 14 lutego został poprowadzony na ścięcie wysłał uzdrowionej dziewczynce kartkę z podpisem: - „Od Twojego Walentego”. I tak powstała walentynkowa tradycja wysyłania kartek.

A kim naprawdę był święty Walenty? Dokładnie nie wiadomo i tajemnicą jest to, dlaczego jego imię połączono z zakochanymi. Stało się to w XIV wieku. W Niemczech Walenty był patronem epileptyków, a chorobę nazwano chorobą świętego Walentego. W niektórych krajach epilepsję poczytywano za chorobę wywoływaną przez szatana – mówiono o niej „wielka choroba”, „święta choroba” i „opętanie”. W dawnych wiekach źródeł miłości - tak jak epilepsji – zaczęto upatrywać właśnie w opętaniu.

Historycy kultury twierdzą, że tradycja 14 lutego – jako dnia zakochanych – sięga czasów renesansu. Do walentynkowych obyczajów należy wysyłanie bukietów, liścików, wyznawanie sobie miłości. Później do tradycji weszło wysyłanie okolicznościowych kartek z podpisem „XXX” lub „Twój Walenty”.

Walentynkowymi symbolami są trzy ikсы (XXX) – w języku angielskim wyrażające czułość i pocałunki; **serce** – uważane za siedzibę życia oraz **kolor czerwony** – kojarzący się z miłością.

Walentynki – to „młode”, a już tak mocno wzrosło w naszą tradycję święto wywodzące się z krajów anglosaskich. Świętujemy je spełniając przyjemność bliskim i ukrytym sympatiom – póki jest okazja i nikt z bliskich nie musi dopatrywać się dwuznaczności w obdarowywaniu się drobnymi prezentami.

Jest to jeszcze jedna okazja do okazania sobie życzliwości, sympatii, miłości i pozytywnych uczuć.

Zygflor

Odrobina ironii i humoru

„Inicjatywa oddolna”

Wszyscy znamy Mariana B – członka jednej z najważniejszych komisji Okręgu Podkarpackiego PZN. Jest to grzeczny, dobrze ułożony i inteligentny pan, który przebywając w Okręgu zawsze zajmuje skromnie miejsce w dużej sali obok radia nikomu nie wadząc i nie przeszkadzając. Zawsze jest zajęty, coś pisze, czyta, nad czymś rozmyśla.

Któregoś dnia – gdy też byłem w Okręgu – zaintrygowała mnie jego postawa i dyskretnie zacząłem Szanownego Kolegę obserwować. Po kilkunastu minutach zauważyłem, że nasz kolega od czasu do czasu żąda od Haliny lub Ani podania jakiś akt z górnych półek szafy lub z nad szafy! Ale w tych momentach nie trzyma skromnie wzroku utkwionego w podłogę lub meblu!

Z nieukrywaną przyjemnością – którą widać na jego twarzy – obserwuje maksymalnie wyciągnięte dziewczyny ciesząc się – zapewne – chytrze wywołanym efektem.

Czyżby to była samoistna oddolna inicjatywa powołania w Okręgu pracowni usprawniania wzroku dla słabo widzących panów po 40 – stce zrzeszonych w PZN?

„Pozazdrościć”

Końcem 2004 roku przeżywaliśmy czas obchodów Dnia Białej Laski w tzw. terenie. Najbardziej utkwiło mi zaproszenie z Krosna, na którym było wydrukowane, że na obchodach w tym Kole PZN będą obecni przedstawiciele z Okręgu i ZG PZN.

Owo spotkanie przebiegało zapewne następująco :

- otworzył je przewodniczący Koła PZN - Stanisław Inglot
- Okręg PZN reprezentowali : Marek Krochmal, Ryszard Cebula i Stanisław Inglot
- zaś przedstawiciele z ZG PZN byli reprezentowani w osobach: Ryszarda Cebuli oraz Stanisława Ingłota.

Teraz wstydę się przed Stanisławem Sękiem, że nigdy tak mocno nie podkreślałem faktu jego członkostwa w ZG PZN, gdy był nim, i jako gość przebywał w moim Kole. Czyżby to brak refleksu, czy też ucząc się do końca swoich dni - pomimo nauki na swoich błędach - człowiek nadal je popełnia?

„Inicjały gwiazdy”

Czy zauważyliście Drodzy Czytelnicy, że inicjały koleżanki Dyrektor są identyczne z inicjałami amerykańskiej sex – bomby Marilyn Monroe?

Życzymy Małgorzacie Musiałek, aby z istic gwiazdorskim rozmachem i osobistym urokiem kierowała Podkarpackim Okręgiem PZN. Już pokazała, że umie śpiewać, więc życzymy, aby również śpiewająco udawało się Jej sprawować to, do czego została przez nas powołana.

Zygflor

Rehabilitacja = godność

Przygotowując się do spotkania opłatkowego w moim Kole PZN zastanawiałem się czego najbardziej życzyć w tym roku. Przeglądając podręczny wykaz moich ludzi doszedłem do wniosku, że oprócz tradycyjnych oklepanych życzeń w szczególny sposób muszę się zwrócić do nowoprzyjętych i ociemniałych. Postanowiłem omówić korzyści wynikające dla nowo ociemniałego, który był w O.S. PZN w Bydgoszczy

i zaliczył kurs przyuczający do samodzielności i radzenia sobie w życiu w środowisku naturalnym.

Oczywiście nie chodzi tu o tylko zaliczenie takiego szkolenia, ale o nauczenie się konkretnych umiejętności i tym samym wykorzystywaniu ich każdego dnia, a tym samym innego spojrzenia na swoją sytuację zgotowaną nam przez los.

Należy również wprowadzić w nas nawyk poruszania się z białą laską – symbolem naszej organizacji i zrzeszonych w niej ludzi. Przesłanie to należy kierować przede wszystkim do słabo widzących, którym wydaje się, że jeszcze coś widzą i udają „sprawnych”. O tym stanie świadczą ich upadki, złamane kończyny, siniaki i uszkodzone okulary. I czego to jest się wstydzić? Wszak przyrząd przedłużający dotyk ręki został uznany za nasz symbol, a człowiek poruszający się z nim - na mocy prawa – właśnie tym znakiem jest chroniony wszędzie tj. na drodze, chodniku, a nawet w urzędach daje jakieś względy.

Nowy Kodeks Drogowy mówi, że niewidomy poruszający się po drodze bez białej laski będzie traktowany – przez organ sądowy – niczym pijak, który zakłócił lub spowodował wypadek drogowy wtargnąwszy na jezdnię.

Więc namawiam: rehabilitujmy się, a zdobytą wiedzę i umiejętności stosujmy na co dzień, bowiem człowiek zrehabilitowany jest pewniejszy, ufny, czuje się dowartościowany. Zrehabilitowany niewidomy jest bardziej samodzielny – i o to chodzi. Z tego rozumowania wypływa wniosek, że prawidłowo odbyte i przyswojone szkolenie rehabilitacyjne wyzwala naszą wiarę we własne siły i dowartościowuje nas. Stąd ostatni wniosek, który mi się sam nasuwa: „nowoociemniaki i nowoprzyjęci nie bójcie się tego procesu, spróbujcie sobie pomóc, a sprawdzone metody dydaktyczne wyzwolą w was wiarę we własne możliwości i umiejętności. Przyswojone umiejętności pozwolą – w/g was samych – poprawić wasz wizerunek u bliskich, a sami z satysfakcją stwierdzicie, że odbudowaliście swoją godność i wiarę w swoje siły; poczujecie się lepiej i inaczej spojrzycie na swój los.

Chcąc poprawić swój wizerunek w oczach bliskich – a przede wszystkim poprawić swoje samopoczucie – zdecyduj się na rehabilitację,

daj się na nią namówić, a zyskasz za ten krok uznanie i szacunek w oczach innych, odzyskasz swoją godność i stwierdzisz, że w wielu sprawach i sytuacjach możesz poradzić sobie sam. I oto chodzi.

Zygflor

„Chodzi mi o to...”

Pragnę zwrócić się do wszystkich zrzeszonych w Podkarpackim Okręgu Polskiego Związku Niewidomych o przyjęcie i współpracę z Redakcją „Przewodnika” – nowopowstałego periodyku naszego Okręgu.

Jednoczy nas region, w którym mieszkamy, niepełnosprawność – która nas dotknęła - , a teraz pragnę, aby zjednoczyło nas i pogłębiło nasze więzi nowopowstałe pismo, na które tak długo oczekiwaliśmy.

Słowacki pisał:

„chodzi mi oto, aby język giętki
powiedział wszystko, co pomyśli głowa”

Pojedynczo takiego przedsięwzięcia długo nie da się pociągnąć, bo w końcu zabraknie tematów, polotu, człowiek się wypali. Dlatego też w drugim numerze „Przewodnika” apeluję do Zarządów Kół o współpracę; apeluję do pojedynczych ludzi, którzy mają ciekawe spostrzeżenia lub coś konkretnego mają do powiedzenia o próby wypowiedzi i współpracę. Razem twórzmy nasze pismo, naszą platformę twórczej wypowiedzi, budowy i krystalizowania się stanowiska Związku wobec wielu wyzwań i oczekiwań środowiska.

Wypowiadajcie się jak umiecie i możecie tj. pisząc, nagrywając na kasetach magnetofonowych i wysyłając na adres Redakcji w siedzibie Okręgu.

To każdy z Was – Szanowni Czytelnicy – wie jak najlepiej i kogo należy wspomnieć, jaki problem poruszyć, co Was cieszy i - co lub kto - zniechęca Was do pracy.

Chodzi mi o to, aby jak najszersza rzesza ludzi z niepełnosprawnością wzroku mogła powiedzieć, że to jest nasze pismo i że ono dobrze nam służy. Aby ogół zapytanych mógł zająć takie stanowisko, to proszę o współpracę, bowiem w ilości wypowiedzających się będzie nasza siła, a w

różnorodności zajmowanych stanowisk wypracowuje się najbardziej reprezentatywne stanowisko organizacji.

Do tego chcę Was sprowokować i zachęcić.

Zygflor

Szanowni Czytelnicy – Podatnicy !

Początkiem 2004 r. **Polski Związek Niewidomych** został zarejestrowany - i uzyskał status – jako **organizacja pożytku publicznego**. Teraz zgodnie z art. 27 „Ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych” każdy obywatel może odliczyć 1% od swego podatku płaconego skarbowi państwa i przeznaczyć go na organizację pożytku publicznego – w tym wypadku na PZN.

W tym celu należy obliczyć wysokość podatku, odliczyć od niego 1%, wpłacić tę kwotę na konto Polskiego Związku Niewidomych i wpisać to w zeznaniu rocznym **PIT – 36** w poz. **181** lub **PIT – 37** w poz. **111**. Wpłacona kwota zostanie oddana podatnikowi przez Urząd Skarbowy razem z ewentualnym zwrotem nadpłaconego podatku. Jeśli nie ma nadpłaty, to podatnik otrzyma tylko zwrot 1%, który przekazał na organizację pożytku publicznego.

Zdecydowanym poprzeć naszą prośbę podajemy adres i nr. konta:

Polski Związek Niewidomych

Plac Dworcowy 2

35 – 201 Rzeszów

nr. rach. bankowego: **47 1240 2614 1111 0000 3958 6315**

z dopiskiem: **dla Koła PZN w .....**

Skoro centralne władze państwa stworzyły możliwość płacenia części podatku na organizację pożytku publicznego – a PZN uzyskał taki status - , to Zarząd koła Powiatowego Polskiego Związku Niewidomych w ..... zwraca się do wszystkich płatników, którym problemy niewidomych i słabo widzących są bliskie, aby korzystając z nowych przepisów wpłacali dopuszczalną prawem część swego podatku na **PZN**. Apelujemy do bliskich, znajomych i wszystkich ludzi dobrej woli, którym problemy związane z charakterem niepełnosprawności nie są obce, aby o nas pamiętali i nas wsparli.

Zapewniamy, że pozyskane środki wykorzystamy na działalność związaną z rehabilitacją i szkoleniem nowoociemniących, zaopatrzeniem w sprzęt rehabilitacyjny dzieci, młodzież i dorosłych. Dobrze zrehabilitowany i wyposażony w odpowiednie pomoce inwalida wzroku uzyskuje namiastkę samodzielności, odzyskuje wiarę w swoje możliwości, siły i sens istnienia, odnajduje się w swoim środowisku. Pozyskane środki posłużą do doposażenia w drogi sprzęt ułatwiający egzystencję z powodu ograniczenia lub braku widzenia mieszkańcom powiatu ..... borykającym się z ograniczeniem lub brakiem wzroku.

za Zarząd Koła Powiatowego Polskiego Związku Niewidomych

W .....

Przewodniczący .....